

ΦΙΛΙΠΠΟΣ ΜΑΝΔΗΛΑΡΑΣ

Η μυστική κοιλιάδα

Ζωγραφιές Έλλη Γρίβα

**ΤΑ ΑΠΙΘΑΝΑ ΤΑΞΙΔΙΑ ΤΟΥ ΠΕΤΡΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΛΥΔΙΑΣ
Η ΜΥΣΤΙΚΗ ΚΟΙΛΑΔΑ**

Συγγραφέας: Φίλιππος Μανδηλαράς
Διόρθωση: Αντωνία Κιλεσσοπούλου
Ζωγραφιές: Έλλη Γρίβα

© 2015, Εκδόσεις Κυριάκος Παπαδόπουλος Α.Ε., Φίλιππος Μανδηλαράς

Η πνευματική ιδιοκτησία αποκτάται χωρίς καμιά διατύπωση και χωρίς την ανάγκη ρήτρας απαγορευτικής των προσβολών της. Κατά το Ν. 2387/20 (όπως έχει τροποποιηθεί με το Ν. 2121/93 και ισχύει σήμερα) και κατά τη Διεθνή Σύμβαση της Βέρνης (που έχει κυρωθεί με το Ν. 100/1975), απαγορεύεται η αναδημοσίευση, η αποθήκευση σε κάποιο σύστημα διάσωσης και γενικά η αναπαραγωγή του παρόντος έργου με οποιονδήποτε τρόπο ή μορφή, τμηματικά ή περιληπτικά, στο πρωτότυπο ή σε μετάφραση ή άλλη διασκευή, χωρίς γραπτή άδεια του εκδότη.

Πρώτη αναθεωρημένη έκδοση: Οκτώβριος 2015

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

www.epbooks.gr

Καποδιστρίου 9, 144 52 Μεταμόρφωση Αττικής
τηλ.: 210 2816134, e-mail: info@epbooks.gr

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ

Μασσαλίας 14, 106 80 Αθήνα, τηλ.: 210 3615334

ISBN 978-960-569-512-5

ΤΑ ΑΠΙΘΑΝΑ ΤΑΞΙΔΙΑ

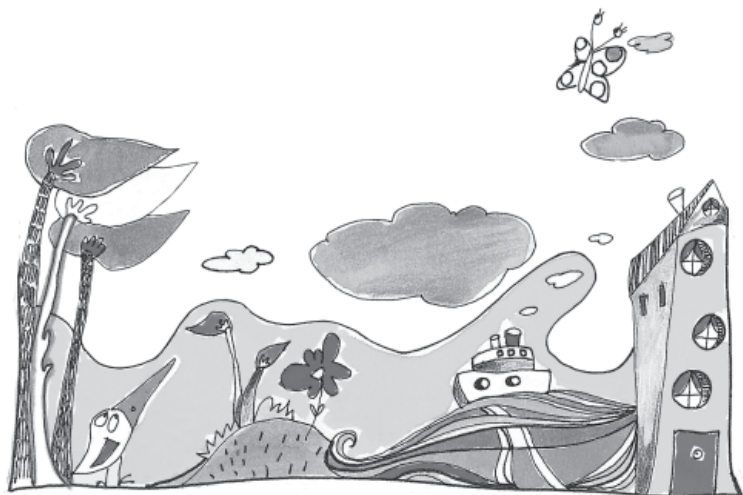

ΤΟΥ ΠΕΤΡΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΛΥΔΙΑΣ

ΦΙΛΙΠΠΟΣ ΜΑΝΔΗΛΑΡΑΣ

Η μυστική κοιλάδα

ΑΝΑΘΕΩΡΗΜΕΝΗ ΕΚΔΟΣΗ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΛΥΔΙΑ

Μια φορά κι έναν καιρό, στην άκρη μιας πόλης που 'ταν τριγυρισμένη από καλλιεργημένα στάχνα, σπαρτά και λουλούδια κάθε λογής, ζούσε η Λυδία.

Η Λυδία είχε μάθει από πολύ μικρή τη γλώσσα της γης, κι έτσι μπορούσε να επικοινωνεί με όλα τα ζώα και τα πουλιά, με τα δέντρα, τα λουλούδια, τους θάμνους και τα τρεχούμενα νερά. Και μάθαινε απ' αυτά ιστορίες για μυστικές κοιλάδες στα βουνά, για σπηλιές και λαγούμια κάτω από τη γη, για δάση σκοτεινά και λίμνες κάτω από τα χιόνια, για τόπους απάτητους, κρυφούς, κι όμως αληθινούς. Και τι δε μάθαινε η Λυδία από τους φίλους της!

Όταν όμως κουραζόταν από τα πολλά τα λόγια, έπιανε το παιχνίδι με τη γάτα, τον κούνελο ή κάποια από τις πεταλούδες που είχε για παρέα.

Έτρεχε τότε η Λυδία στα πράσινα λιβάδια, κρυβόταν βαθιά μες στις φυλλωσιές, έκοβε φρούτα απ' τις ροδακινιές, σκαρφάλωνε στις καταπράσινες συκιές και δάγκωνε τα μήλα από τις φουντωτές μηλιές. Κι όλο γελούσε η Λυδία. Γελούσε κι ένιωθε τόσο ευτυχισμένη!

Όταν ο ήλιος πλησίαζε πια στη γη κι έπαιρνε το χρώμα που η Λυδία αγαπούσε πιο πολύ –το πορτοκαλί–, σκαρφάλωνε στα πιο ψηλά δέντρα κι ερευνούσε τον ορίζοντα απ’ τη μεριά της δύσης. Περίμενε, βλέπετε, τα πορτοκαλί πουλιά που έρχονταν από έναν κόσμο μακρινό, εκεί που το νερό είναι απέραντο και αλμυρό, καράβια και βαρκούλες αρμενίζουν στον αφρό και ψάρια κολυμπάνε στον βυθό.

«Πώς ήταν σήμερα η θάλασσα;» τα ρωτούσε όπως περνούσαν αναποκοκκινισμένα. «Γαλήνια» της φώναζαν κάποιες φορές, «φουρτουνιασμένη» κάποιες άλλες, «αφρισμένη», «θυμωμένη»... Κι η Λυδία έκλεινε τα μάτια και προσπαθούσε να φανταστεί πώς να ’ταν αυτή η θάλασσα που ποτέ της δεν είχε αντικρίσει, τι χρώμα να ’χε άραγε, τι μυρωδιά και πώς ν’ ακούγονταν τα κύματά της όταν έσκαγαν στην ακτή. Πώς;...

Όταν νύχτωνε πια, η Λυδία επέστρεφε στην πόλη κι έψαχνε την παρέα από τις γάτες που ήξεραν να κάνουν τα καλύτερα ακροβατικά. Κι όταν βρίσκονταν, από στέγη σε στέγη πηδούσαν, σε αποθήκες τρύπωναν, σε δοκάρια ισορροπούσαν.

Κι έπειτα, όταν κουράζονταν πια, έψαχναν στον ουρανό το σύννεφο-σαλιγκάρι, για να τους πει ιστορίες πολύ παλιές, από τότε που ήτανε η γη μικρή κι αυτό μια στάλα από βροχή.

Όταν σβήγανε τα φώτα κι η πόλη αποκοιμιόταν, πήγαιναν όλοι μαζί να συναντήσουν τ’ ασημένια πουλιά του φεγγαριού που έρχονταν στο πηγάδι για να ξεδιψάσουν κι άκουγαν από το στόμα τους ιστορίες από χώρες μακρινές,

εκεί που τα ποτάμια είναι μεγάλα και πλατιά, οι λίμνες ήσυχες και γαλανές κι οι θάλασσες απέραντες, γαλαζοπράσινες και καθαρές.

Κι όταν άκουγε τις ιστορίες των πουλιών, η Λυδία ένιωθε στο σώμα της την υγρασία του θαλασσινού νερού, στο στόμα της τη γεύση της αλμύρας. Και φανταζόταν πως ένα μεγάλο κύμα την έπαιρνε από τους αγρούς και τα λουλούδια και την άφηνε σε μια αμμουδιά, εκεί που έχει ψάρια και κοχύλια στον βυθό, μπλε βαθύ της θάλασσας και ξύλινες βάρκες στον αφρό.

«Αχ, πότε θα ταξιδέψω κι εγώ στη θάλασσα» αναστέναζε, αλλά τ' ασημένια πουλιά γνώριζαν ότι για όλα υπάρχει ο κατάλληλος χρόνος, όπως γνώριζαν ότι ο χρόνος αυτός δε θ' αργούσε...

Ο Πέτρος κι η Λυδία είναι δυο παιδιά που ζουν μόνα τους σε μια παραδεισένια φύση έχοντας για παρέα τα ψάρια και τα καβούρια ο ένας, τα πουλιά, τα γατιά και τις πεταλούδες η άλλη. Συναντιούνται όμως στα όνειρά τους...

Για να συναντηθούν στ' αλήθεια, θα χρειαστεί να έρθει η άνοιξη, να γυρίσουν οι άνεμοι, να ξεστρατίσει λίγο ο χρόνος και να σημάνει ο καιρός για τα ταξίδια.

Τότε θα ξεκινήσουν παρέα το ομορφότερο ταξίδι...

Ένα βιβλίο-ύμνος στη φιλία, στη θέληση και στη συνεργατικότητα, που θέτει παράλληλα προβληματισμούς για τη γενεσιουργό δύναμη της φαντασίας και την παραδεισένια φύση του ανθρώπου.

ISBN 978-960-569-512-5

Κωδ. μηχ/σης 13.046

www.epbooks.gr